

Fény sugar

Evangeliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felölös szerk.: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza-Nőegylet
Megjelenik 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 27000 K, többes küldésnél 24000 K

Félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti idvességeteket.

(Filippi 2: 12.)

Mintha Pál apostolnak ebben a szavában, amelyet a filippibeliekhez intéz, két nagy ellenmondást is találunk az evangélium más kijelentésével szemben. Nem teljes békét, nyugalmat, minden félelemtől való megszabadulást ígér-e nekünk Krisztus? (Ján. 14: 27; Zsid. 14: 15; Fil. 6: 7.) S mégis félünk és rettegünk?! S nem végzett-e el Krisztus mindent mi értünk, s nem tette-e fölöslegessé, hogy mi vigyük véghez a mi idvességünket? (Ef. 2: 8, 9; Tit. 3: 5; Róm. 3: 28; Róm. 4: 4, 5.) Mit értsünk hát az apostolnak eme szavai alatt?

Szeretett testvéreim, ez az intés nem azoknak szól, akik még Krisztust el nem fogadták. Azoknak van okuk félni és rettegni a szent, igazságos, haragvó Istenről, a haláltól, a halál után való állapottól. Nekünk nincs. Nekünk csak egytől kell félnünk és rettegnünk, hogy valahogy el ne térjünk attól az úttól, amelyen Krisztus elindított bennünket, szemünk előtt ne tévesszük a célt, amelyet Ő tűzött ki előttünk, s ennek következtében meg ne álljunk futásunkban, vagy épen vissza ne essünk. Ez nem gyötrő, kínzó félelem, mert tudjuk, hogy az Úr, aki megmentett bennünket, tart is, vezet is bennünket. Ez szent félelem, az olyan lélek félelme, aki érezvén a maga semmisségét, tehetetlenségét, teljes erővel ragaszkodik ahhoz, aki őt célhoz viheti, s retteg a bűnnek még árnyékát is maga közé és megmentője közé furakodni engedni. Szent félelemmel félj és rettegj, Istennek gyermeke attól, hogy a Lélek munkáját a magad lelkében bármivel is megzavard, ami még a te régi, bűnös ó-embereidből származik.

S ebből a szent félelemből áll tulajdonképpen a te munkád, amellyel üdvösségeden munkálkodol. Nem az üdvösség elnyerésén, mert azt ingyen kegyelemből megkaptad, kárhözatra már nem juthatsz, Isten megváltott gyermeke vagy. Hanem az „idvesség véghezvitelén” mint ahogy az apostol mondja, vagyis annak teljes kiépítésén, kialakulásán. Mert megelégedhetsz, ha épen akarsz, avval is, hogy csak épen megmenekülj „mintha tűzön keresztül” (I. Kor. 3: 15), hogy olyan légy, mint a tűzből kikapott üszök (Zak. 3: 2), megelégedhetsz avval is, ha jónak látod, hogy az Úrnak újra meg újra panasza legyen ellened, hogy „első szeretetedet elhagytad” (Jel. 2: 4), hogy „a te cselekedeteid nem teljesek Isten előtt” (Jel. 3: 2), hogy „sem hideg nem vagy, sem hűvös”, de ne hidd, hogy akkor igazán elérted a célt, amelyre Urad és Istened elhívott. Az Úr győzedelmes életre hívott el, az életnek koronáját tartogatja számodra (Jel. 2: 10; 3: 11.), királyi székébe akar ültetni maga mellé (Jel. 3: 21.). Óh milyen szükséged van a mélységes megtisztítatásra, hogy ezt elérhesd. S üdvösségednek ezen a teljes kialakulásán neked is munkálkodnod kell: hit, szeretet, alázatosság és engedelmisség által. Ezekkel nyitod meg az Úr előtt az utat, hogy munkáját rajtad teljesen véghezvigye. Vágyol-e erre? Mindenek lehetségesek a hívőnek. V. Gy.-né.

Nem haragszom, kedves Néném, hogy megint „csak“ kérdez. Igen nagy dolgok kezdődtek már azon, hogy valaki kérdezett. Csak az nem jó, ha valaki mindvégig csak kérdez, érdeklődik és sohasem felel, sohasem határoz.

Szívemből örülök ennek a hírnék, hogy a szomszéd faluban minden héten evangelizáló órák vannak, hogy Néném is ezt ép most tudta meg, s hogy el is szándékozik menni, — de elébb azt szeretné tudni: „mi az az evangelizáló óra.“ Már most én is kérdek egyet. Tetszik-e tudni, mit jelent ez a szó: evangélium! Egyszer egy nagyműveltségű úrral beszéltem róla. Azt mondta, hogy az evangélium az, amiről a papok elmondják a vasárnapi szentleckét. Egy sokat olvasó kisasszony pedig úgy állapította meg, hogy az evangélium az, aminél a templomban fel kell állani. Akadtam olyanra is, aki tudta, hogy az evangélium örömhír; de azt nem tudta, hogy miről.

Az evangélium örömhír arról, hogy van Megváltó. Ez a Megváltó pedig az Úr Jézus Krisztus. Evangelizálni már most annyit tesz, mint ezt a hírt továbbítani. Beszélni valakinek az Úr Jézusról abból a fodból, hogy egész határozottan fogadja el őt egész élete számára Megváltóul. Igen nagy a hangsúlya itt minden szónak. Mert beszélni arról, hogy Jézus hozta szellemileg és erkölcsileg a legtökéletesebb valást, — ez nem evangelizálás, — ez vallástanítás. Evangelizálni annyi mint felszólítani a lelket: „Fogadd el Őt!“

Szóban és írásban, könyvben és levélben, képben és énekekben igen sokféleképen lehet az evan-

gelizálást végezni, de mindig csak olyanoknak, akikre nézve a Jézus Krisztus felismerése lett életük legnagyobb eseménye. Az első igazi evangelizáló maga Jézus volt s az evangelizáló óra nem egészen újkori találmány. Az Úrnak és apostolainak élete tele van ilyenekkel. De csak akkor volt szükség evangelizáló órákra, amikor kezdődött a keresztyénség! Nem vagyunk-e mi már megtanítva rája és szoktatva hozzája? Lássá, Néném, épen itt van a tévedés. A tapasztalat mindjobban ránkényszeríti azt az igazságot, hogy sem tanulás sem szoktatás által Jézus Krisztus erővé, békességgé nem tud lenni a mi életünkben. Tanulásnak is, szokásoknak is nagy szerepe lehet az emberi, sőt keresztyén élet sok ágazatán is, de a leglényegesebbnek elsajátításához minden tanuláson túl s minden szoktatáson felül belső tapasztalatokra, egész életünket átható megrendülésekre s forró személyes élményekre van szükség. Ezeknek szentélye az igazi evangelizáló óra. Mélységes megrendülések közt tapasztalni a magunk bűnösségét, — ez az evangelizáló óra egyik fele; megragadni egész életre kiható odaadással Jézus kezét, — ez a másik.

Kivánom, hogy közvetlen tapasztalatból tessék meggyőződni mindakettőről, teljesebben, mint ahogy az én gyarló írásom után sejteni lehet. De addig is ajánlom az Úr Jézusnak egyik evangelizáló óráját, mely engemet annak idején olyan nagyon megragadott: János 4: 4—30. Vajha úgy végződhetnék kedves Nénémnek is az első evangelizáló órája, mint a samáriai asszonyé.

Magad választhatod meg a helyedet: Koldus akarsz-e lenni Isten ajtaja előtt, vagy vendég az Ő gazdagon terített asztalánál.

Légy nap!

(Lohmann.)

Óh nézd a fényben fölkelő napot!
Nem önmagára gondol, míg ragyog,
Egről a földre árad fénye ki,
Éltet, reményt, erőt adván neki.

Gonoszra, jóra fénylik egyaránt,
Körülragyog úrnőt és szolgálányt,
Föl hegyre, völgybe le vándort kísér,
S szelid sugára szenvedőt is ér.

Ha szíved Jézus fénye hatja át,
Ha benned ég az üdö, mit néked ad,
Tetszéssel, gúnyjal akkor nem törödsz,
Hiteddel győztesen előre törsz.

A fényforrást lelkedben hordozod
Saját éned többé nem gondozod,
Belőled így fény árad szeretszét,
Nappallá téve mások éjjelét.

S ha így az Úrnak s szent ügyének élsz,
Ha így ragyogva, másokért elégsz.
Örök dicsőség honja vár reád,
S napként ragyogsz az örökélen át.

Ford. Vargha Gyuláné.

„Ne halaszd tovább...”

Az athéni Archias vígan lakmározott egy este, a mikor sürgős levelet hoztak hozzá egy barátjától. A borítékon ez volt: „Olvasd el sürgősen, a levél komoly dologról szól!” Archias vígan kiáltott fel; „A komoly dolgok várhatnak holnapig” és a levelet elolvasatlanul tette félre. És mi volt a levélben? „Archias, — írta a jóbarát, — kérek téged, menekülj azonnal, orgyilkos töre les rád a házádban. Reggelre megtalálták Archias holttestét és a zsebében ott volt a felbontatlan levél.

A komoly dolog ráér holnap is. Ez a mi felfogásunk is. A múltó időről sürget: használd ki az időt és fordulj meg! Sokszor egy pillanaton múlik az életed, a lelked megmenetése. Siess, ne hagyd elveszni!

Vannak keresztyének, akik hasonlók egy egyetlen késhez; hogy kés, azt senki sem vitathatja el és mégsem alkalmas semmire sem; hiányzik az éle, amely a régi énjét elvágja.

Most, most még ifjúkorodban...

Egy öreg néni mondta el a következő kis történetet:

Fiatal lány voltam, amikor egy bibliaterjesztő jött hozzánk, a mi kis falusi házunkba. Anyám válaszi kérdésekről beszélgetett vele. Minthogy meleg nyári nap volt, egy pohár hideg tejet adtam a vendégnek. Vártam, míg megissza a tejet, hogy az üres poharat elvigyem. De ő megtartotta azt és egy kis tejet hagyva a pohár alján, komoly hangon szólt hozzám: „Megtisztelve érezné magát, ha evvel a kis maradék tejjel megkínálnám?” — „Nem, valóban nem, hogyan is gondolhat ilyenre” — feleltem élénken tiltakozva. Erre ünnepélyesen megszólalt a férfi: „Hogy viselkedik Istennel szemben? Amíg fiatal, erős és egészséges, csak a szórakozásoknak él. Ha addig vár, amíg megöregszik, akkor életének csak a kis maradékát ajánlhatja fel Istennek. Nem a legértéktelebb részt adja akkor oda?” A bibliás ember visszaadta a poharat és tovább ment.

Megdöbbenve álltam ott és ekkor láttam meg, hogy az életemet az Úrnak kell adnom, — most, — fiatalon!

Egyetlen reménység.

Az egyik legmagasabb alpesi szorosban, ahol a szédítő magasságból egy keskeny út vezet le, a sziklába vályva egy mélyedés látható. A mélyedésben egy nagy fényes kereszt áll és rajta e szavak: „Unica spes!” vagyis „Egyetlen reménység!” Ezt a keresztet egyetlen gyermeküknek állították a szülők, amikor ezen a veszedelmes helyen lezuhant. Neked is világít egy kereszt a bűn örvénye, a halál sötétsége felett, — a Megváltó keresztje. „Unica spes!” Egyetlen reménység ez időben és az örökkévalóságban. Ez legyen és maradjon számodra a golgothai kereszt.

K Ü L M I S S Z I Ó

Középamerikából írja egy misz-
zionáriusnő :

„A ‚miszkitu‘ indiánok közül, akik a felső Wangk folyó mellett laknak, sokan kérik, hogy tanítsuk őket. Pl. a San-Carlos nevű nagyobb telep lakói is. Itt nyolc napig tartózkodtunk és egy indiánus házban laktunk, melyet igen szívesen bocsátottak rendelkezésünkre. Az egyik összejövetel után 11-en jelentkeztek keresztségi oktatásra. Volt közöttük egy öreg varázsló is a feleségével. Ennek az öreg házaspárnak a gyermekei, két fiú kivételével, mind keresztyénekké lettek. Most már az öreg varázsló sem tudott tovább ellenállni. Csodálatos látni azt, milyen hatalmas van Isten Igéjének, hogyan változtatja át a telepeket és lakóikat! Körülbelül 15 évvel ezelőtt még a pogányság éjszakája borított el itt mindent, nem volt látható egyetlen fény-sugara sem a boldogság és az örök élet élő reménységének. Akkor még megtévesztették a szegényindiánust a varázslók hazugságai. Szegény emberek állandó rettegésben éltek, mert félték a gonosz szellemektől. Az asszonyokkal úgy bántak, mint rabszolgáikkal. Ekkor eljött a világosság, a keresztyénség, sokan felszabadultak és örülnek annak, hogy az Úr, a Megváltó érettük is meghalt, hogy őket a halálfélelemtől megszabadítsa és bűneiket megbocsássa. Nagyon megható, ha ezek az indiánok, akik gyakran olyanok, mint a gyermekek, gyermeki egyszerűséggel bizonyosságot tesznek hitükről.“

A világnak egy másik részéről, Chinából, a „miaók“-ról írják a következőket :

„A miszionárius egyik vasárnap megkérdezte, hogy nem szeretne-e valaki elmenni más helyekre és beszélni az embereknek az

Úr Jézusról. Midőn következő vasárnap a templomba ment, senki sem volt ott, mindannyian elmentek bizonyosságot tenni és nagy örömmel tértek vissza. Ez nem ember műve, hanem Istené, itt a Szent-Lélek munkálkodik.“

A következő, számunkra is igen tanulságos történetet írja le Hagoh Dergarabedián, az Athén mellett levő kis Fixe nevű falu evangélicizációs munkájából :

„Rendszerint egy kis vendéglőbe mentem ebédelni. Ebéd után elővettem a Bibliámat és olvastam. Egy napon megkért a vendéglősné, hogy olvassak fel neki a Bibliából. Figyelmesen hallgatott és utána kérdéseket intézett hozzám. Egy fél évig olvastuk így az Igét és Haja Anna asszony átadta szívét az Úrnak, a férje is igen vágyódó lélek volt. Azelőtt az ételhez likőrt és pálinkát árusítottak, most egy kutat ástak és annak vizét árulják. Egyszerre csak arról értesültem, hogy az üzletet bezárták, amikor ennek az oka felől érdeklődtem, a következőket mondta az asszony: Azok az emberek, akik hozzánk enni járnak, pálinkát akarnak inni az ételhez, ezt pedig nem adhatok nekik, mert tudom, hogy ha pálinkát isznak, az bűnre viszi őket. Azelőtt nem tudtam ezt, de most az Úr Jézus lakik az én szívemben és én új életet kezdhettem. Ezért zártuk be üzletünket és azóta béke költözött a szívünkbe. Nincs annyi pénzünk, mint azelőtt volt, de elégedettek vagyunk avval, amink van és Isten megáldja azt.“

Isten Igéjével ne bánjunk úgy, mint a csirkeké a magokkal, kiválogatják, a mi nekik tetszik belőle.

Kiadóhivatal: Piliscsaba—Klotildtelep.
A kiadásért felelős : Pauer Irma, diakonissza főnöknő.
„Fébé“ Ev. Diakonissza Anyaház Nyomdájának nyomása, Piliscsaba — Klotildtelepen.
Felelős vezető : Fekete Géza.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Május 1. Zsid. 10: 1—18. Az Úr Jézus egyetlen tökéletes áldozata, mikor ő, mint főpap, önmagát áldozta meg, mint áldozati bányát, teljesen szabadba tett bennünket a törvény kívánalmától, a tökéletlen emberi főpapok által bemutatott tökéletlen, állati áldozatok bemutatásától. Ezt a felszabadulást, természetesen, hit által kell magunkévá tennünk. Hit által kell elfogadnunk, hogy Jézus érdeméért megbocsáttattak bűneink, s hit által kell elfogadnunk a megszentelést is. Jézus tökéletes váltságot szerzett számunkra, s nekünk nem szabad hitelenségből megelégednünk részleges, tökéletlen váltsággal.

Május 2. Zsid. 10: 19—31. Istennek nagy kegyelme minket is nagy dolgokra kötelez. Arra, hogy teljes bizodalommal, igaz hittel járuljunk oda ő hozzá, ne engedjük, hogy lelkiismeretünket tovább is terhelje valamely felismert bűnnek a súlya, hanem rakjunk le mindent igaz és őszinte bűnbánattal Jézus keresztyéje alatt. S amint Isten Lelke újra meg újra tudatunkba hoz olyan bűnöket, amelyeket eleinte észre sem vettünk, ne késlekedjünk a fokozatosan növekvő világosságnak engedni, s mindentől megszabadulni, ami a növekedésben, az előrehaladásban gátol. Ne játszunk a kegyellemmel! A tudatos ragaszkodás valamely bűnhöz rettenetes következményekkel járhat. Jusson eszünkbe Júdás esete! Mennél több valakinek a világossága, annál nagyobb a felelőssége.

Május 3. Ján. 16: 16—23. Bármily sokat voltak is a tanítványok az Úr Jézus társaságában, bármily gondos lelki nevelésben részesültek is, mégis hiányzott nekik a Szent-Lélek teljes kijelölése. De épen ezt igéri meg nekik az Úr Jézus a halála előtt való időkben. A Szent-Lélek teljes kijelölése Jézus váltságahalálának, feltámasztásának és mennybemenetelének megtörténtéhez volt kötve. Miután minden beteljesült, beteljesült az ígélet is, a Lélek kijelöltetett a tanítványokra. Ma már nem kell semmi különös eseményre várni. Amik történtek, egyszer s mindenkorra történtek. A Lélek kész egészen betölteni a te szívvedet, ha te kész vagy a föltételeket teljesíteni.

Máj. 4. Zsolt. 97. A bálványimádóknak, — akár pogányok, akár keresztyének, — félniök és rettegniök kell az igazságos és hatalmas Istenről, de akik szeretik őt s akik gyűlölik a gonoszt, azoknak nincs okuk félelemre. Azok tapasztalhatják az Úrnak szabadítását, láthatják az ő világosságát, érezhetik a benne való örömet. Boldog ember az, aki őbenne bíz!

Május 5. Zsid. 10: 32—39. Mily sok

szünetet kellett kiállniok az első keresztyéneknek hitökért! S azóta is hányszor és mily sokfelé voltak keresztyéülődözések. Mily csekélyek ezekhez képest a mi szenvedéseink, amelyeket hitünkért tűrni kell. S mégis nincsenek-e a mai keresztyének közt is sokan, akik meghátrálnak? Egy bizonyos pontig elmennek, de tovább nem akarnak, s így vagy egy helyben maradnak, vagy visszacsúsznak. Mily szomorú képet nyújt némely keresztyének a hitélete, s ennek következtében külső élete is. Valóban az Úr nem gyönyörködhetik benne. Oh, ne legyünk mi meghátrálás emberei! Fussunk előre lankadatlanul, a cél felé!

Május 6. Zsid. 11: 1—12. Hogy mi a hit, azt elméletileg már az első vers is magyarázza, de még jobban magyarázzák a gyakorlati példák, amelyeket ez a fejezet felsorol. A szelid és alázatos Ábel, az Istennel járó Énok, az Istent tisztelő Noé, az engedelmes Ábrahám, mind hitök által lettek kedvesekké Isten előtt, mert minden egyéb jó tulajdonságuk, a szelidség, alázatosság, szent élet, istenfélelem, engedelmesség, mind hitöknek voltak gyümölcsei. A hit a gyökér, melynek belé kell ereszkednie az isteni kegyelem talajába, s akkor az életnek fája jó gyümölcsöket fog hozni.

Május 7. Zsid. 11: 13—30. Az ó-testamentumi hitűsök csak úttörők voltak, akiknek nem adatott meg, hogy már földi életükben meglássák az ígélet beteljesülését, a Messias földjövételét. De a keresett mennyei hazát azért ők is megtalálták. S amellől előképei és előkészítői lehetnek az ígélet beteljesülésének. Izsák megáldozása az igazi Egyszülött megáldoztatását példázza, József sok tekintetben előképe Jézusnak, Mózes, a nagy próféta, előképe az eljövendő igazi főprófétának, aki kivезeti népét a bűnnek Egyiptomából az ígélet földére. A kivonuláskor tűnik föl előttünk a husvéti bárány, amelynek vére az ismertető jel a szabadulásra. Ez a kép vált valósággá az Úr Jézus Krisztusban, Isten Bárányában.

Május 8. Zsid. 11: 32—40. A Messias eljövételének már az ígéréte is olyan hatalmas befolyást gyakorolt azokra a lelkekre, akik hittek Isten szavának, hogy azoknak hite a legnagyobb próbákat is kiállotta. Mennyivel nagyobb volt az az erő, amely a tényleg megtörtént tökéletes váltságból, a Jézus kereszthalálából kiáradt. Milyen üldöztetéseket, kínzatosokat állottak ki az első keresztyének hitökért. Ma is olvasunk még hitűsökről, akik életökkel kézzel hitüket megpecsételné. De mennyire meglankadt a hitélet épen a keresztyén

országokban! Mennyire nem becsülik meg a keresztyének azt a nagy kiváltságot, hogy ők már mindent készen kapnak ingyen kegyelemből, s mennyire nem hajlandók hitükért csak apró kis szenvedéseket is el-
tűnri! Tanuljunk a régiektől!

Május 9. Zsid. 12:1—13. A szenvedések csendes és békességes eltűrésének az a tilka, hogy folyvást Jézusra nézzünk. Ha az értünk szenvedett, értünk meghalt Megváltót látjuk, nem kell-e akkor természetesen tartanunk, hogy mi is csendes szívvel, sőt örvendezve és hálát adva viseljük az őerre való szenvedéseket? S gondoljuk meg, hogy ő méltatlanul szenvedett, mi pedig méltán, mert ha ő hordozta is a mi bűnünket s így Isten hívő gyermekein többé nem büntetés a szenvedés, de mint dorgálásra, fenyítésre, mint nevelő eszközre azoknak is nagy szükségük van rá. Épen erről ismerjük meg, hogy Isten gyermekei vagyunk, hogy ő mint gyermekeit érdemesnek tart bennünket a szenvedések által való nevelésre.

Május 10. Ján. 16:5—15. A tanítványoknak nagy szomorúság volt az, hogy Mesterüktől el kell válniuk. Azt hitték, hogy ha majd nem látják őt testi szemekkel, akkor a köztük levő összeköttetés nem lesz olyan szoros. Pedig Jézust és az övéit a Szent-Lélek köti össze egymással. Azért igéri Jézus eltávozása előtt a tanítványoknak azt, hogy elküldi majd hozzájuk a Szent-Lelket s az fogja velük megértetni azt, amit most még nem tudnak megérteni. Jézus személyét, Jézus munkáját sokkal jobban megértették a tanítványok, mikor Jézus már fölment közülök a mennybe, a dicsőségbe, s a Szent-Lélek jelentette meg nekik a Jézus életének és halálának tilkát, mint ahogy megérthették addig, míg Jézus köztük járt. A mai hitelenekek sem az a bajuk, hogy nem láthatják testi szemekkel Jézust, hanem az, hogy nem nyitják meg szívüket a Szent-Lélek beszéde előtt.

Május 11. Zsolt. 99. és 100. Ez a két zsoltár Isten az ő két különböző oldaláról mutatja be előttünk, két legfontosabb oldaláról, melyek egymásnak ellentmondani látszanak, s mégis a legfelségesebb harmóniában olvadnak össze. A 99. zsoltárban a szentséges Isten látjuk, aki jogoságot és igazságot követel, aki előtt reszketni és rettegni kell a bűnösnek, mert bosszuálló Isten, aki nem hagyja a bünt bűntelenül. S a 100. zsoltárban elibünk lép a jóságos, kegyelmes, a hűséges Isten, aki mint a jó pásztor legelteti az ő juhait, s örvendezéssel, hálaadással tölti meg azoknak szívét. S az őstamentumi zsoltáriró által meglátott két fénysugár milyen tökéletességben olvad össze a Golgothán a Krisztusnak büntszújtó és a bűnösnek kegyelmet hirdető áldozati halálában.

Május 12. Zsid. 12:14—29. Nagy felelősség terhelte a zsidó népet, hogy nem

hallgalt Mózes szavára, aki közvetítője volt az isteni kijelentésnek, de mennyivel nagyobb felelősség terhel bennünket, ha nem hallgatunk annak szavára, aki a mennyből nagyon. Vigyáznunk kell, nemcsak önmagunkra, hogy meg ne szomorítsuk Isten Szent-Lelkét engedtelenséggel, vagy hitelenséggel, hanem vigyáznunk kell a mi keresztyén testvéreinkre is, kiváltképpen annak a közösségnek tagjaira, amelybe Isten beléállított bennünket. Különös felelősség nyugszik itt azokon, akiket Isten egy-egy közösség vezetőiül rendelt. Mélyen belé kell vezetniök a közösség tagjait a Szentírás ismeretébe, s ügyelniök arra, hogy a hallott ige életté is váljék a közösség minden egyes tagjában, hogy mindenki Istennek tetsző módon, kegyességgel és félelemmel szolgáljon.

Május 13. Zsid. 13:1—12. Az igaz ember hibából él, nem a törvénynek cselekedeteiből. De a hívő embernek is van törvénye: a szeretet törvénye, mely arra indítja, hogy mindenféle rendű és rangú embertársának megadja azt, ami azt megilleti, amire annak szüksége van, ami annak a legjobb. S a hívő ember abból a szeretetből soha ki nem fogyhat, mert folyvást rendelkezésére áll az a forrás, amelyből meríthet, a Jézus Krisztus, aki tegnap és ma és örökké ugyanaz, s akinek kegyelme megerősíti az emberi szívet, hogy ne legyen ide-oda ingadozó, hanem maradjon szüntelenül a Krisztusban, aki tulajdon vérét adta érte.

Május 14. Zsid. 13:13—25. Krisztus kegyelme akkor erősítheti meg teljesen a mi szívünket, ha mi teljesen eggyé leszünk vele, vele szenvedünk, vele halunk meg, vele hordjuk a gyalázatot. Ez az, amitől nagyon sok keresztyén visszaretten s azért olyan gyümölcstelen sok keresztyének az élete. Bár tanított volna meg bennünket a zsidókhöz írt levélnek az áttanulmányozása arra, hogy sokkal jobban megbecsüljük a Jézus vérét, sokkal jobban átengedjük magunkat tisztító hatásának és sokkal inkább engedjük érvényesülni annak erejét egész életünkben. Ha ilyen lesz a mi hitéletünk, akkor a békességnek Istene készségekké fog tenni bennünket minden jóra, hogy cselekedjük azt, ami kedves ő előtte a Jézus Krisztus által.

Május 15. Titus 1:1—4; 2:11—15. A Titushoz írt levél második részének néhány utolsó versében milyen fömőren és mégis mennyire kimerítően tárja oda Pál apostol, hit által való szeretett fia, Titus elé, hogy mit kelljen neki tanítania. Benne van ebben a néhány sorban az egész evangéliom: Isten idvezítő kegyelme, amely megjelent a magát értünk halálra adott Megváltóban, s amely ennek a halálnak az ereje által megvált, megtisztít, megszentel bennünket s előkészít az Úr Jézus dicsőséges megjelenésére. Vargha Gyuláné.